

Overweging 7 April 2024. Lezingen: Hand. 4,32-35 en Joh.20,19-31

Twee hele bekende lezingen vandaag. Hoe vaak hebben we die al wel niet gehoord in ons leven.. De eerste lezing is wisselend, maar de evangelie-lezing uit Johannes horen we ieder jaar op Beloken pasen.

Beloken, waarom heet deze zondag eigenlijk zo?

Het woord *beloken* is het voltooid deelwoord van beluiken, het tegengestelde van ontluiken. Het betekent dus *afgesloten*. Op deze dag, vandaag dus, wordt de paasweek, ook wel het paasoctaaf afgesloten.

Maar het nieuwe leven, zoals Ruth het vorige week noemde, mag in ons verder leven. We gaan nu immers op weg naar Hemelvaart en

Pinksteren. Vol van het nieuwe leven, waren ook de eerste christenen samen, een van hart en een van ziel. De leerlingen vertelden over de

opstanding van Jezus. Ze deelden het leven met elkaar. De leerlingen verdeelden ook de goederen onder elkaar. Dat betekent niet dat

iedereen hetzelfde krijgt. Nee, er wordt gekeken naar de behoefte van de mensen. Zo werden ze gezien en gekend.. En zó leefden ze samen

als één gemeenschap, één gemeente. Ik vind dat prachtig. Een

samenleving, met verschillen, maar vooral onderlinge verbondenheid.

Wat zou dat prachtig zijn, als wij dat voor elkaar konden krijgen in onze

verdeelde maatschappij. Ik ervaar het ook hier in de kerk.. Wij zijn

allemaal verschillend en toch voel ik die onderlinge verbondenheid.

Vooraf ook in het samen zingen.. Tijdens de vieringen van Witte

donderdag en Paaszaterdag was dat heel voelbaar. Heel bemoedigend.

Je voelt dan ook de onderlinge vrede, want daartoe worden wij

geroepen. Wij als volgelingen van Jezus.

Dan het verhaal van Johannes. De leerlingen zijn samen bijeen. Niet

helemaal rustig. De deur zat op slot uit vrees voor de vijanden van

Jezus. Want dat die er waren heeft het leven van Jezus wel duidelijk

gemaakt.

De leerlingen waren vol van hun ervaringen. Ze hoorden van elkaar de verhalen van de vrouwen die bij het lege graf waren geweest.

Wonderlijk, dat de vrouwen er het eerst waren. Je zou zeggen: die

trouwe leerlingen gaan toch ook gelijk het graf bezoeken. Nee, zij zijn

later gegaan. Maar niet alle leerlingen waren op dat moment samen.

Thomas, ook Didymus genoemd, was er niet bij. Zijn leven was niet in

ballans. Hij heeft Jezus wel steeds gevolgd. Maar toch. De uitspraak

van Jezus: "Ik ben de weg naar waarachtig leven", heeft Thomas niet

verder gebracht.

Opnieuw zijn de leerlingen bij elkaar en nu is Thomas er wel bij. Er is

een proces gaande bij hem. Want de eerste keer was hij er niet. Als ze

Thomas vertellen van een leeg graf en van de ontmoeting later, met de

verrezen Heer, dan doet hem dat niets. Hij hoeft geen gemakkelijk

geloof, geen zweverigheid. Hij wil het zien met eigen ogen, ja voelen,

zeker weten. Hij ervaart verdeeldheid, verdriet en kan dat nog geen plaats geven. Wat heeft geloven dan voor zin?

Het is dan zo moeilijk om tot die innerlijke vrede te komen. Vrede met jezelf en vrede met de omgeving. Maar dan gebeurt het. Krijgt ook Thomas de ervaring van Pasen. Opnieuw is het Jezus die binnentreedt in de afgesloten ruimte. Hij zegt Vrede! En dan gebeurt er iets bijzonders. Jezus ziet dat Thomas er nu wél is en spreekt hem persoonlijk aan. En dat doet wat met Thomas. Hij wordt gezien, geraakt, aangesproken. Geldt dat ook niet voor ons? Dat we gezien willen worden? Laatst werd er bij mij aan de deur gebeld. Er stond een wijkbewoner voor de deur. Hij zei: ik wil graag wat voor u kopen, chocolaatjes of iets anders, bloemen. Waarop ik vroeg hoezo? Toen zei hij: u ziet mij altijd op straat, groet mij altijd. Dat vind ik zo aardig. Nu wil ik wat voor u doen. Ik was helemaal verbaasd.

Wat een groet, of iemand aankijken al kan betekenen.

Jezus laat Thomas zijn handen zien. En zegt: kijk maar en raak me maar aan. En Jezus zegt: wees niet langer ongelovig, maar gelovig. En Thomas komt tot geloof. Hij zegt: Mijn Heer, en mijn God! De eerste geloofsbelijdenis die uitgesproken wordt na de opstanding.

Daarna kunnen de leerlingen weer samen verder. Ze worden apostelen en staan vol nieuwe energie in het leven.

Dat geldt vaak ook voor ons. Ook wij moeten soms door een dal van eenzaamheid, verdriet. Een ontmoeting, een gesprek met een dierbare kan dan kracht geven om weer vol vertrouwen verder te kunnen.

Het lied: eigenlijk geloof ik niets en twijfel ik aan alles zelfs aan U, geeft weer, hoe Thomas, maar ook wij soms in het leven staan. *Laten we het daarom van harte gaan zingen. Amen.*